

Sobotníci na klokotském hřbitově

Jitka a Lenka Vandrovcovy

V měsíci, kdy si připomínáme všechny naše zemřelé, jsme společně navštívili nejstarší funkční hřbitov na území Tábora. Během krátkého putování, které značně ovlivnila nepřízeň počasí (vítr, sníh), se Sobotníci seznámili s historií tohoto pietního místa, ale i o některými významnými nebožtíky, kteří zde zakončili svou pozemskou pouť. V neposlední řadě si přítomní prohlédli i díla předních tábořských sochařů Jana Vítězslava Duška a Rudolfa Kabeše. Pohřebiště na Klokotech se vyvíjelo několik staletí, vedle rozsáhlého hřbitova zde najdeme i kryptu pod kostelem a kostnici.

Krypta

Kryptu v klokotském poutním kostele nechal zřídit tábořský děkan Pavel Klášterský z Rosengartenu v roce 1746. Tuto dataci dokládá i vročení na náhrobní desce uzavírající kryptu v hlavní lodi kostela Nanebevzetí Panny Marie. Právě děkan Klášterský byl prvním, kdy byl v kryptě pohřben. Nachází se v ní celkem 15 dubových rakví bohatě zdobených malovanými či vyřezávanými detaily.

Kostnice

Kostnice se nachází pod jihozápadní kaplí sv. Vojtěcha. Byly do ní uloženy kosti z původního hřbitova, který se rozkládal kolem kostela Nanebevzetí Panny Marie. Kosti jsou uloženy ve „sklepení“ této kaple. Zkázou původního klokotského hřbitova popsal na stránkách kroniky klokotské farnosti MVDr. František Rytíř (1929–1921) takto: *„Hřbitov kolem kostela začali likvidovat v 60. letech (20. století, poznámka LV) a nehleděli na to, že jde o církevní majetek, ani že je na hřbitově pohřbeno více než čtvrt milionu lidí a vojáků z první světové války. Viděl jsem na vlastní oči, že ten způsob likvidace byl otřesný. Vojáci se skupinou pionýrů povalovali kříže i sochy a rozbíjeli hrobky.“*¹

Hřbitov

Na hřbitově v Klokotech byli k poslednímu odpočinku ukládáni obyvatelé Klokot, Zahrádky, Všechnova, Náhoda, Svrabova, Nasavrk, Radimovic u Tábora, Hejlůva a samozřejmě i Tábora.

Hřbitov za západní zdi klokotského poutního areálu byl založen v 2. pol. 17. stol. V době morové epidemie v poslední čtvrtině 17. století byl hřbitov obehnán zdí a zřízen vchod ze severní strany. Tento vchod byl později zazděn² a prolomen nový v západní zdi ambitu. „V roce 1903 byl nad vchodem namalován obraz svaté Anny s Pannou Marií malířem Antonínem

¹ Alena Šatrová, Klokotský poutní kostel otevřel i kostnici, dostupné online z https://taborsky.denik.cz/kultura_region/klokotsky-poutni-kostel-otevrel-i-kostnici-20170610.html (cit. 9. 11. 2023).

² Původní vchod na hřbitov je ale dodnes patrný v ohradní zdi hřbitova z vnější i vnitřní strany. V klenutém vstupu se nachází hrobka (I.249), kterou zdobí socha světice od Rudolfa Kabeše.

*Hallou. Později byl obraz zakryt a nad vchod na hřbitov ze západního ambitu připojen nápis: „Věčný klid a mír“.*³

První plány na rozšíření klokotského hřbitova o II. pole vypracoval tábořský stavební úřad, konkrétně Ing. Rudolf Klíma a Jan Pravda, ještě před 1. světovou válkou. Tehdy tábořská samospráva řešila palčivý problém s nedostatkem prostoru pro pohřbívání, protože tábořský hřbitov u sv. Filipa a Jakuba byl na hranici svých možností, stejně tak i hřbitov v Klokotech.⁴

V roce 1916 se obyvatelé Klokot, Všechnova, Zahrádky, Náchoda a Svrabova obrátili na tábořské obecní zastupitelstvo jakožto patrona klokotského hřbitova, aby došlo k odvodnění hřbitova, který je značně promáčen spodní vodou, která následně ztěžuje zetlívání mrtvol. *„Jelikož na hřbitově v Klokotech při kopání a zřizování nových hrobů a hrobek vyskytuje a nalézají se spodní voda, takže se stává, že rakev se zesnulým, jenž ukládá se do hrobů k věčnému spánku spouštěny a kladeny bývají a jsou do vody, se následkem neodvodnění spodního dere a vniká do hrobů a hrobek, což velice trapně dotýká se pozůstalých a příbuzných zesnulého jakož i všech účastníků pohřbů, což též srdce rozrývá z úcty a piety k zesnulým.“* V rozpočtu města Tábora na rok 1920 bylo na odvodnění klokotského hřbitova vyčleněno 1 200 Kč. Odvodnění mělo být provedeno tím způsobem, *„že zachytí se spodní vody ještě před hřbitovem účelně položenými drenážemi.“*⁵

Rozšíření klokotského hřbitova projednávala tábořská městská rada na svém zasedání 6. 5. 1927, kde odsouhlasila jeho rozšíření na sousední zádušní pole (tehdy č. kat. 587/2). S rozšířením souhlasil i patronátní odbor. Nové II. pole bylo konfesní, římskokatolické, stejně jako stávající hřbitov (I. pole). Hrob dospělého směl být znovu využit po 10 letech, dětský po šesti letech. Mrtvoly se mohly pohřbívat pouze v rakvích. Všechny hroby musely být označeny křížem nebo pomníkem. Vysazování stromů se dělo pouze s povolením hřbitovní správy, vysazování ovocných stromů bylo úplně zakázáno.⁶

Rozšíření klokotského hřbitova se nakonec odsunulo až do 30. let 20. století. Obecní zastupitelstvo v Klokotech schválilo rozšíření 16. 3. 1930. Z rozpočtu na tuto akci vyhradilo 20 000 Kč.⁷ Dne 5. 2. 1931 padl definitivní souhlas s rozšířením hřbitova, které bylo vyčísleno na 150 000 Kč. Třetinu ceny mělo zaplatit město Tábor, dvě třetiny obce Klokoty (30 000 Kč), Všechnov a Zahrádka (17 000 Kč), Nasavrky (18 000 Kč), Náchod (12 000 Kč) a Svrabov (23 000 Kč). Finanční zatížení bylo určeno podle daňové základny jednotlivých obcí.⁸ Nové hřbitovní pole zaujímalu plochu 2 701,40 m².⁹ Pro nekatolíky ze zmíněných obcí mělo být vytvořeno zvláštní oddělení, jiní (cizí) nekatolíci zde neměli být pohřbíváni vůbec, obyvatelé Tábora měli stoprocentní přírážku ceny pohřbu oproti ostatním obcím, které platily maximálně 150 Kč za normální hrob na 10 let. K rozšíření hřbitova bylo přikročeno kvůli nedostačující kapacitě

³ Ludmila Ouredová-Hronková, *Klokoty*, Tábor-Klokoty 2013, s. 79; Josef Papač, *Monografie školní obce klokotské*, rukopis, Klokoty 1928/29, s. 42.

⁴ Státní okresní archiv (dále jen SOKA) Tábor, fond Archiv obce (dále jen AO) Klokoty, inv. č. 20, karton 3, fol. 13–15.

⁵ SOKA Tábor, fond Archiv města (dále jen AM) Tábor, inv. č. 1274, karton 250, fol. 58–61.

⁶ SOKA Tábor, AM Tábor, inv. č. 1284, karton 283.

⁷ SOKA Tábor, AO Klokoty, inv. č. 1, kniha 1, s. 26.

⁸ SOKA Tábor, AO Klokoty, inv. č. 1, kniha 1, s. 69.

⁹ SOKA Tábor, AM Tábor, inv. č. 1284, karton 283, rok 1931, fol. 1, 4.

stávajícího hřbitovního pole. V klokotské kronice poukazují na to, že za tento stav mohou obyvatelé Tábora, kteří se v Klokotech nechávají „hojně“ pohřbívat.¹⁰

Stavební práce, srovnání terénu, výstavba ohradní zdi a márnice, provedl Jan Turek, stavební kancelář, podnikatelství staveb v Táboře. Turek rozšíření dokončil v říjnu 1932. Na rozšíření hřbitova se velmi chvátało, jenže chyběla zavážka na urovnání niveau asi na polovině plochy. Materiál zdarma nebylo možno získat a na kasárnách už nebyl k dostání (fůra za 6 Kč). Turek se dohodl se starostou Soumarem, že postaví 17 hrobek. Jelikož se musely vykopat do hloubky cca 2,5 m, takto získaný materiál Turek následně použil na srovnání terénu.¹¹ Dne 11. 7. 1932 byl jako první na nové části klokotského hřbitova pohřben okresní zvěrolékař, veterinární rada Ludvík Zukriegel.¹²

Kvůli rozšíření hřbitova museli být na začátku ledna 1932 pokáceny lípy, které hřbitov obklopovaly. Patřily do rozsáhlé lipové aleje, která začínala v Táboře u kaple sv. Jana Nepomuckého v Klokotské ulici, pokračovala podél Holečnových sadů do Tismenického údolí, odkud strmě stoupala do Klokot. Tam se její součástí stala i křížová cesta. Společně končily u kaple na Dobré vodě.¹³ V roce 1933 byli na hřbitově a kolem hřbitova vysázeny nové stromy darované městem Tábor.¹⁴ Na jaře 1938 došlo i k osázení svahu pod hřbitovem a kostelem těmito sazenicemi: 300 habrů, 500 buků a 3 000 smrků.¹⁵

O dalším zvětšení hřbitova v Klokotech jednaly okupační složky v průběhu 2. světové války, kdy v prostoru dnešního vchodu na klokotský hřbitov plánovali zřízení německého vojenského hřbitova. Projekt hřbitova vypracoval stavební úřad města Tábora. Němci si představovali, že plánovaný prostor bude pro pohřbívání způsobit během několika dnů, což se ukázalo jako lichá domněnka. Proto ještě během listopadu 1944, kdy měl být německý hřbitov otevřen, došlo k vytyčení vojenského oddělení (cca 80–100 hrobových míst) na táborském novém hřbitově v prostoru dnešního III. oddělení.¹⁶

Druhé rozšíření klokotského hřbitova se plánovalo již roku 1946 pro naprostý nedostatek hrobů. Došlo k vyměření pole o rozloze 4 073 m² (tehdy č. kat. 587/1 o velikosti 3 982 m² a č. kat. 564 o velikosti 91 m²).¹⁷ Dalším krokem v realizaci tohoto projektu se stalo převzetí stávajícího hřbitova do majetku (správy) MNV Klokoty. Tento proces byl zahájen v lednu 1952, kdy MNV Klokoty požádal o převzetí na Církevním oddělení ONV v Táboře. Tomu ale nepříslušelo v této věci rozhodnout, proto žádost postoupil na KNV v Českých Budějovicích, který předal žádost biskupské konzistoři jako nadřízenému orgánu církevního správce klokotského hřbitova, byť s předáním hřbitova souhlasil. Od 1. 10. 1950 hřbitov spravoval

¹⁰ SOKA Tábor, MNV Klokoty, inv. č. 1, Pamětní kniha obce Klokoty, s. 22, dostupné online z <https://digi.ceskearchivy.cz/830/26>.

¹¹ SOKA Tábor, AM Tábor, inv. č. 1284, karton 283, rok 1934, fol. 2–4.

¹² SOKA Tábor, MNV Klokoty, inv. č. 1, Pamětní kniha obce Klokoty, s. 27, dostupné online z <https://digi.ceskearchivy.cz/830/31>.

¹³ SOKA Tábor, MNV Klokoty, inv. č. 1, Pamětní kniha obce Klokoty, s. 25, dostupné online z <https://digi.ceskearchivy.cz/830/29>.

¹⁴ SOKA Tábor, MNV Klokoty, inv. č. 1, Pamětní kniha obce Klokoty, s. 33, dostupné online z <https://digi.ceskearchivy.cz/830/37>.

¹⁵ SOKA Tábor, AO Klokoty, inv. č. 1, kniha 1, s. 329.

¹⁶ SOKA Tábor, AM Tábor, inv. č. 1376, karton 346, fol. 451–456.

¹⁷ SOKA Tábor, MNV Klokoty, inv. č. 29, fol. 2–6.

táborský děkan Jaroslav Šebesta respektive děkanský úřad v Táboře v čele s děkanem Jaroslavem Šebestou. MNV Klokoty si stěžoval, že správa hřbitova je nefunkční, pro obyvatele Klokot na něm není místo, protože hrobová místa za draho skoupili „Táboráci“, ale nikdo neví, kam se poděli takto utržené peníze. K převodu klokotského hřbitova¹⁸ na MNV Klokoty došlo 20. 10. 1953, který za hřbitov zaplatilo stanovenou kupní cenu 5 658,80 K. Dne 1. 2. 1954 MNV Klokoty převzal hřbitovní knihu starého hřbitova (I. pole), hřbitovní knihu nového hřbitova (II. pole), společný index a plány od děkanského úřadu v Táboře.¹⁹

V roce 1955 začaly práce na rozšíření hřbitova svépomocí v akci M.²⁰ Projekt nového hřbitova, rozšíření o III. pole, provedl stavitel František Kubík, kterému bylo 8. 12. 1955 zaplacen 580 K.²¹ V roce 1956 byla postavena ohradní zeď v délce 50 m.²² V roce 1957 byla dokončena stavba přední zdi hřbitova, pěkně omítnuta a zakryta betonovými deskami v rámci akce Z.²³ V roce 1959 stály kolem nové části hřbitova všechny zdi.²⁴ Nová část hřbitova byla v roce 1963 částečně kultivována buldozerem a vjezd byl opatřen železnými vraty.²⁵

K poslednímu rozšíření klokotského hřbitova o IV. pole došlo kolem roku 2000. Od té doby se nabídka klokotského hřbitova rozšířila o kolumbární skříňky (okýnka) a rozptylovou (vsypovou) loučku.

Starý hřbitov – I. pole

Dle seznamu všech pohřbených na hřbitově v Klokotech ze srpna 1925, se v nejstarší části klokotského hřbitova nacházelo 199 hrobů a 50 hrobek, celkem 249 hrobových míst. Dle nových štítků, kterými jsou označeny všechny hroby a hrobky, se zde nachází celkem 251 hrobových míst. Hrob č. 1 se nachází v rohu u márze a č. 251 v rohu u kaple sv. Vavřince.²⁶

Při vstupu na svaté pole se po své pravici pokloníme několika církevním osobnostem. Již přibližně sto let uplynulo od doby, kdy táborský vikář a děkan P. František Fridrich (1876–1944, hrob č. 205) při hodinách náboženství odměňoval znalosti dětí šestákem. Ve stejném hrobě spočinuly i ostatky. V sousedním hrobě (č. 206) je uložen sídelní kaplan Josef Šedivý (1862–1912). Z duchovních strážců klokotské svatyně nesmíme opomenout P. Aloise Matulíka (+1985, těšitel, hrob č. 207). Text na náhrobku tohoto vynikajícího člověka četli poutníci

¹⁸ Nemovitý majetek římskokatolického kostela Proměnění Páně ve vložce č. 44 pozemkové knihy kat. území Klokoty – parcely č. kat 587/1–3 a 88, celkem 1,2672 ha.

¹⁹ SOKA Tábor, MNV Klokoty, inv. č. 31, fol. 2–17, inv. č. 2, karton 1, fol. 73–74,

²⁰ SOKA Tábor, MNV Klokoty, inv. č. 1, Pamětní kniha obce Klokoty, s. 100, dostupné online z <https://digi.ceskearchivy.cz/830/98>.

²¹ SOKA Tábor, MNV Klokoty, inv. č. 41, karton 3, kniha 5.

²² SOKA Tábor, MNV Klokoty, inv. č. 1, Pamětní kniha obce Klokoty, s. 102, inv. č. 2, karton 1, fol. 87.

²³ SOKA Tábor, MNV Klokoty, inv. č. 1, Pamětní kniha obce Klokoty, s. 106, dostupné online z <https://digi.ceskearchivy.cz/830/104>; inv. č. 2, karton 1, fol. 103.

²⁴ SOKA Tábor, MNV Klokoty, inv. č. 1, Pamětní kniha obce Klokoty, s. 110.

²⁵ SOKA Tábor, MNV Klokoty, inv. č. 1, Pamětní kniha obce Klokoty, s. 133, dostupné online z

<https://digi.ceskearchivy.cz/830/121>. L. Ouredová uvádí na s. 79, že k rozšíření hřbitova došlo roku 1932, 1965 a 1990.

²⁶ SOKA Tábor, AM Tábor, inv. č. 1284, karton 283, rok 1933, fol. 13–18.

původně v předsíni klokotského chrámu, až do roku 1985. I poté zůstává tento projev víry trvalou inspirací pro všechny kolemjdoucí, kteří se chtějí zastavit a zamyslet nejen nad sebou. „Ode dveří dále vpravo za hroby P. P. Neumana a Šedivého leží francouzský důstojník, který bojoval s Napoleonem I. (r. 1801) a padl na cestě do Klokot. Nápis na kříži jeho pomníku není již znatelný.“²⁷

Hroby (směrem od kostela)

16 (pravá část, 9. řada) rodina Říhova – jeden z největších hrobů na Klokotech, rozsáhlý pískovcový hrob s postavou muže-sedláka, křížem a vavřínovým věncem

27–28 (levá část, 8. řada) rodina Piřha – MUDr. Josef Piřha (24. 8. 1897–19. 3. 1949), ředitel nemocnice, primář chirurgie, na pomníku je bronzová deska: ruce obklopené vavřínovou ratolestí a větví s trny

39 (pravá část, 8. řada) rodina Švábova – MUDr. Vladislav Šváb (8. 8. 1903–23. 10. 1947), primář interny

123 (levá část, 5. řada) rodina Polzova a Slunečkova – provozovali klokotskou Velkou hospodu č. p. 24. V září 1932 začala přestavba původního hostince na moderní značně rozšířený hostinec s velkým tanečním sálem vhodným i pro hraní divadla. Hostinec byl po přestavbě otevřen 20. 11. 1932. Kolem 4. hodiny ranních 28. 4. 2022 shořela střecha bývalé Klokotské hospody, toho času soukromé ubytovny. Muselo se evakuovat 24 lidí, z toho 2 děti. Část střechy se zřítila. Škoda vyčíslena na 5 milionů korun.²⁸

182 (pravá část, 4. řada) rodina Papačova a Ruppertova – Josef Papač (14. 2. 1879–8. 6. 1958), řídící učitel v Klokotech, kronikář; jeho manželka Milada (22. 10. 1892–13. 7. 1972). Pomník vytvořil kameník Zítek.

205 (pravá část, 1. řada) – tábořský vikář a děkan František Fridrich (1876–1944, ve funkci děkana 1916–1944), duchovní správce Josef Kazimír Neumann (1839–1877), jeho verše²⁹ zdobí „pamětní desku“ F. Fridricha

206 (pravá část, 1. řada) – klokotský sídelní kaplan Josef Šedivý (1862–1912)

207 (pravá část, 2. řada) – těšitel Alois Matulík (+1985). Text na náhrobku tohoto vynikajícího člověka četli poutníci původně v předsíni klokotského chrámu až do roku 1985.

236 (pravá část, na zdi ambitu) rodina Dvořákova a Štěrbova – žulový náhrobek s pískovcovým reliéfem ženy, u jejíchž nohou se nachází lipové stromky³⁰, instalováno v roce 1935. „*Táborský sochař Jan Vítězslav Dušek zobrazil figurální portrét zesnulé paní Štěrbové s pěti lipovými ratolestmi. Počet lístečků nám prozrazuje, že v době smrti maminky bylo jejímu synovi Stanislavovi 12 let, dcerám Vlast 9, Helence 3 a Haničce 1 rok. Prostřední ratolest se čtyřmi*

²⁷ Josef Papač, *Monografie školní obce klokotské*, rukopis, Klokoty 1928/29, s. 43.

²⁸ https://www.novinky.cz/krimi/clanek/z-horici-ubytovny-v-tabore-utikaly-i-deti-skoda-je-pet-milionu-40395204#source=hp&seq_no=8&utm_campaign=abtest189_panel_sluzeb_varA&utm_medium=z-boxiku&utm_source=www.seznam.cz (28. 4. 2022).

²⁹ Josef Papač, *Monografie školní obce klokotské*, rukopis, Klokoty 1928/29, s. 42.

³⁰ Strom je symbol vzkvétajícího života, zlomený či pokácený strom nebo kmen s osekávanými větvemi symbolizuje přetnutí života.

*zlomenými lístečky připomíná tehdy již mrtvého synka Zdeněčka, v pořadí třetí děcko maminky zde zobrazené.*³¹

247 (pravá část, u zdi vedle zazděného vchodu) rodina Bouškova – Maruška (22. 6. 1907–2. 9. 1910); Václav Josef Klement Boušek (9. 9. 1864–13. 11. 1945), řídící učitel v Klokotech, malíř, skladatel a spisovatel; jeho manželka Antonie (Nina) roz. Šípová (+14. 1. 1951); PhDr. Rafael Maria Boušek (20. 6. 1892–27. 1. 1969). Pomník od kameníka Jana Slabého, Tábor.

248–249 (pravá část, u zdi) rodina Vojtova – náhrobek od Rudolfa Kabeše, hrobka je zapuštěná do hřbitovní zdi, haut-reliéf klečící světice z teraca plněného mramorovou drtí imitující mramor, náhrobek a náhrobní desky ze žuly, instalováno zřejmě v roce 1935.³²

Nový hřbitov – II. pole

Celý obvod II. hřbitovního pole lemují hrobky a dvouhrobky, celkem 101 hrobových míst. Středem pole vedla hlavní cesta, která od sebe oddělila společně s bočními pěšinami celkem šest oddělení s hroby a dvouhroby, na nichž se rozkládá celkem 330 hrobových míst. NA II. poli se nachází dohromady 431 hrobových míst. V současnosti mají hrobky po obvodu hřbitovního pole označení **VII.B** a jednotlivá pole s hroby **I.B – VI.B**.

oddělení I.B – 60 hrobových míst

1.–3. rodina Zukrieglova – dne 11. 7. 1932 byl jako první na rozšířeném hřbitově pohřben veterinární rada Ludvík Zukriegel (1862–1932).³³ V trojhrobu, který zdobí velký kámen se jménem rodiny, spočinula i jeho manželka Alžběta (*1863) nebo syn Josef (1889–1945) lékárník.

5.–6. rodina Kubecova – MUDr. Václav Kubec (+1935), městský a školní lékař, jeho manželka Marie (1942) a syn MUDr. Vladimír Kubec (+1985).

16.–17. rodina Červenkova – pomník od akademického sochaře Rudolfa Kabeše: socha ženy v dlouhém šatu se zavínutou hlavou třímá trnovou korunu, stojí na válcovém sloupu porostlém větvemi. Josef Červenka (+1932) revident krajského soudu.³⁴

21.–22. rodina Bártova, Štrérova a Růžkova – na pomníku je bronzový reliéf obchodníka Hynka Barty (+1933) od Jana Vítězslava Duška, instalován v roce 1933.³⁵

30. rodina Mollendova – bronzové portrétní reliéfy advokáta JUDr. Jaroslava Mollendy (*1883) a ředitele hospodářské školy Aloise Mollendy (1847–1935) od Jana Vítězslava Duška, které odlila pražská slévárenská firma Franty Anýže, na žulový náhrobek instalováno v roce 1935.³⁶

³¹ Václav Šedivý, *Táborský sochař Jan Vítězslav Dušek*, Tábor 2016, s. 174.

³² Václav Šedivý, *Rudolf Kabeš, sochař a restaurátor*, Tábor 2020, s. 115

³³ SOkA Tábor, MNV Klokoty, inv. č. 1, Pamětní kniha obce Klokoty, s. 27, dostupné online z <https://digi.ceskearchivy.cz/830/31>.

³⁴ V. Šedivý, *Rudolf Kabeš*, s. 113.

³⁵ V. Šedivý, *Táborský sochař*, s. 173

³⁶ V. Šedivý, *Táborský sochař*, s. 176.

43.–44. rodina Adamcova a Drdova – provozovali jeden ze tří klokotských hostinců v domě č. p. 35, který zanikl roku 1951, čepovalo se zde táborské pivo. Václav Adamec (+1934) hostinský, jeho manželka Marie (+1939) dělnice tabákové továrny; Alois Drda (+1953) hostinský a rolník, jeho manželka Marie.

55.–56. rodina Vodrážkova a Broulimova – bronzový portrétní reliéf Karla Vodrážky a bronzový reliéf klečícího Krista s křížem na rameni (symbol utrpení a mučednictví Kristovy smrti potažmo v tomto případě i smrti K. Vodrážky) od J. V. Duška na žulovém náhrobku³⁷, instalováno asi v roce 1940. Karel Vodrážka se jako městský zastupitel zasloužil o zřízení obchodní školy v Táboře, kde vyučoval a byl druhým ředitelem. Během akce Albrecht I. 1. 9. 1939 byl s dalšími profesory a učiteli táborských škol zatčen a vězněn na Pankráci a koncentračních táborech. Vodrážka byl propuštěn již 11. 10. 1939 z pankrácké věznice s podlomeným zdravím. Na následky věznění zemřel 2. 9. 1940.

oddělení II.B – 60 hrobových míst

1.–2. rodina Turkova (dnes Hrmova) – Jan Turek (1885–1939) stavitel, provedl rozšíření klokotského hřbitova o II. pole, jeho manželka Anna (1891–1939)

28. Berta Knorová (1864–1939) kontoristka – bronzový reliéf Ježíše Krista s beránkem na ruce a dvěma kříži u nohou od J. V. Duška na žulovém náhrobku.³⁸

51. rodina Formánkova – bronzový portrétní reliéf prof. hospodářské školy Bedřicha Formánka (+1937) doplňuje pískovcový reliéf ženy (anděla) s harfou a lipovými ratolestmi na žulovém náhrobku, instalováno v roce 1937, dílo J. V. Duška.³⁹

57. rodina Hellerova a Peřinova – žulový náhrobek ve tvaru sloupu, na jehož vrcholu je usazen kříž vytvořil pro Haničku Hellerovou J. V. Duška v roce 1940.⁴⁰ Hanička byla dcerou obchodníka Josefa Hellera a Ludmily (Lili) rozené Peřinové. Hellerovi se vzali 7. 2. 1928 a dcera Hanička se jim narodila 19. 4. 1929. Josef Heller pocházel ze židovské rodiny, ale v roce 1928 přestoupil ke katolické církvi, už před tím byl bez vyznání, pracoval ve Slovanské pojišťovně. S rodinou bydlel v Podhradí ve vile Hana, Tismenická 1757, kterou si nechali postavit. Osud rodiny je velmi smutný, protože Josef Heller se jako Žid musel podřídit protižidovským nařízením včetně nošení žluté hvězdy. Manželé Hellerovi se rozvedli. Při nešťastné události 29. 7. 1940 zemřela jejich jediná dcera Hanička, když přelézala plot, zřítíl se na ni sloupek.

oddělení III.B – 48 hrobových míst

27.–28. dvuhrob Milosrdných sester Karla Boromejského (1937–1956), které se staraly o pacienty v táborské nemocnici, poté Milosrdných sester sv. Vincenta (1956–

³⁷ V. Šedivý, Tábořský sochař, s. 179.

³⁸ V. Šedivý, Tábořský sochař, s. 176.

³⁹ V. Šedivý, Tábořský sochař, s. 174.

⁴⁰ V. Šedivý, Tábořský sochař, s. 175.

1983), které pečovali o přestárlé v domově důchodců v klokotské rezidenci, a po nich hrob převzaly Premonstrátky z Radvanova (od 1983).

oddělení IV.B – 48 hrobových míst

3. rodina Horáčkova – bronzový reliéf Panny Marie s Ježíškem (obvykle na hrobech matek) na žulovém náhrobku od J. V. Duška.⁴¹

23.–24. rodina Pazourkova – František Pazourek (+1940) hrobník v Klokotech, jeho manželka Marie (+1951), jejich syn František Pazourek ml. (1985) hrobník v Klokotech, jeho manželka Anna (1994).

25. rodina Velikovských – bronzový portrétní reliéf učitelky Ludmily Taibrové-Křemenové (1904–1941) vytvořil J. V. Dušek, žulový náhrobek instalován roku 1941.⁴²

oddělení V.B – 60 hrobových míst

26. rodina Primasova a Koreckých – obchodník Jan Primas (1940), jeho manželka Marie (1942), jejich zeť Karle Korecký (1893–1973) houslista, učitel v táborské hudební škole, a jeho manželka Božena Korecká roz. Primasová (1904–1997). J. V. Dušek vytvořil bronzový reliéf postavy muže v kutně klečícího před křížem na žulovém náhrobku, instalováno asi v roce 1940.⁴³

oddělení VI.B – 54 hrobových míst

24. rodina Čadilova – Josef Čadil (+28. 12. 1942, 55 let) koňský řezník, Radnická 32

27. rodina Burianova – MUDr. Gustav Burian (1865–1942) okresní lékař, zdravotní rada, jeho syn JUDr. Gustav Burian (1900–1968)

45. rodina Chalupných a Skládáných – Vojtěch Chalupný (1847–1942) vrchní inspektor pojišťovny Slavia, jeho manželka Marie (+1958), jejich syn JUDr. Emanuel Chalupný (14. 12. 1879–27. 5. 1958) advokát, sociolog; JUDr. Václav Skládáný (1878–1929) advokát, jeho manželka Zdenka Skládáná roz. Chalupná (1885–1978), PhMr. Marie Skládáná (1926–1981).

oddělení VII.B – 101 hrobových míst pro hrobky, č. 1 se nachází na rozhraní mezi I. a II. polem vlevo u hlavní cesty, když se díváte na kostel

1.–2. rodina Amortova a Raabova – hoteliér Bedřich Amort (1856–1916), bronzový reliéfní portrét majitele a stavitele hotelu Amort (Znamenáček, Slovan) snad vytvořil jeho synovec sochař Vlastimil (Vlasta) Amort. Patřil mezi organizátory táborského kulturního a společenského života na přelomu 19. a 20. století. Původně pohřben na svatojakubském hřbitově (I. pole, 11. oddělení, hrob č. 98)

6. Jaroslav Šebesta (1891–1960), táborský děkan (1944–1958)

⁴¹ V. Šedivý, Táborský sochař, s. 175.

⁴² V. Šedivý, Táborský sochař, s. 178.

⁴³ V. Šedivý, Táborský sochař, s. 178.

11. rodina Šechtlova

14. rodina Thielova a Teclova – PhDr. Rudolf Tecl, ředitel Státního okresního archivu Tábor

15.–16. rodina Škochova – rodina vlastnila Škochův dům na Žižkově náměstí č. p. 22, kde provozovali obchod s drogistickým a materialistickým zbožím.

již neexistující branka

21. rodina Nolčova – mramorovou sochu pětileté Věrušky (+1935) v životní velikosti na žulovém náhrobku vytvořil J. V. Dušek. Sochu nechal zhotovit velkoobchodník Václav Nolč z Náchoda pro svoji zemřelou dceru. Socha byla ukradena kolem roku 2000.⁴⁴

24.–25. rodina Adámkova – náhrobek od Rudolfa Kabeše: mramorová socha ženy (žena vystupující z hrobky) stojící mezi žulovou deskou, která je dveřmi do pomyslné hrobky, se jmény pohřbených a sloupem obtočeným bronzovými trnovými větvemi a na vrcholu sloupu kříž, na žulové desce se jmény se nachází bronzové klepadlo, instalováno asi v roce 1930.⁴⁵

32.–33. rodina Pavlátova – bronzový portrétní reliéf Antonína Pavláta (1850–1935), vrchního oficiála táborského krajského soudu, na žulovém náhrobku od J. V. Duška, instalován asi roku 1935.⁴⁶

34.–35. rodina Dohnalova a Magersteinova – Kornelius Magerstein (+1917) generál intendant, původně pohřben na svatojakubském hřbitově (II. pole, dvouhrobka č. 118–119), jeho manželka Anna (+1940), jejich dcera Kornelie Dohnalová roz. Magersteinová (1886–1970), její manžel MVDr. Theodor Dohnal (1886–1935) zvěrolékař, profesor a rektor zemědělské univerzity v Brně. Bronzový portrétní reliéf Dr. Dohnala na žulovém náhrobku vytvořil J. V. Dušek.⁴⁷

41. rodina Ješova – stavitel František Josef Ješ (1863–1947) a jeho manželka Karla roz. Burianová (1864–1939), starostka dámského spolku Zora. F. J. Ješ postavil např. Českou spořitelnu, Komerční banku, kasárna Jana Žižky, vilu Libuši pro sebe a svou rodinu, městský úřad, podílel se na přestavbě bývalé pošty na Žižkově náměstí a radnici ad.

61. rodina Zeisova – JUDr. Emanuel Zeis (1847–1918), starosta města v letech 1883–1889, starosta okresu Tábor (1890–1918) a poslanec zemského sněmu (1884–1890), a jeho manželka Marie roz. Kopfsteinová (+1944). Dr. Zeis byl původně pohřben na svatojakubském hřbitově (II. pole, hrobka č. 41).

70.–72. rodina Neradova, původně Šádova – Josef Šáda (1874–1936), starosta města v letech 1919–1923, ředitel nemocenské pokladny dělnické, jeho manželka Hana Šádová Nová roz. Fleischmanová (1873–1950), majitelka hotelu Nový. Jejich náhrobek měl podobu

⁴⁴ V. Šedivý, Táborský sochař, s. 177.

⁴⁵ V. Šedivý, Rudolf Kabeš, s. 114.

⁴⁶ V. Šedivý, Táborský sochař, s. 177.

⁴⁷ V. Šedivý, Táborský sochař, s. 173.

hrubě opracovaného kamenného monolitu s nápis „Zde sní Josef Šáda, první popřevratový starosta Tábora“. V roce 1989 hrobkou koupila rodina Neradova, které patří dodnes.

73.–74. rodina Floriánova – Antonín Florián (1881–1937), starosta města v letech 1924–1927, mistr tesařský a majitel velkostatku ve Svrabově, jeho manželka Marie (+1947), jejich syn Ing. Emil Florián (1904–1981), přednosta stavebního úřadu.

98. rodina Langova – stavitel Josef Lang (1891–1960). Z jeho prací uvedme např. Gausovy domy (Žižkova 236), které roku 1939 postavil dle projektu Ing. Binara, podílel se na přestavbě dvou ze tří klokotských hospod: velkou č. p. 24 a č. p. 35, tábořská hvězdárna, kasárna Prokopa Holého ad.

III. pole

- podél téměř celého obvodu hřbitovního pole se nachází hrobky a dvouhrobky, celkem 95 hrobových míst, v současnosti jsou označeny jako oddělení VIII.B
- severní část hřbitovního pole je rozdělena na tři oddělení hrobů s jednoduchými hroby a dvouhroby, v každém z nich se nachází 72 hrobových míst, v současnosti jsou jednotlivá oddělení označena: I.A, II., III.
- jižní část hřbitovního pole tvoří dvě oddělení urnových hrobů, v současnosti jsou označeny jako I.KO a II.KO, v oddělení I.KO se nachází celkem 259 hrobů, v oddělení II.KO celkem 120 hrobů (číslovány od číslo 101 do čísla 220). Pod číslem 21 I.KO se nachází hrob Petra Franka (1852–1921) majitele knihtiskárny a vydavatel týdeníku Tábor. Pod číslem 125 II.KO se nachází hrob malíře Bohumila Smrčky (1943–1997).
- celkem 692 hrobových míst

IV. pole

- Po obou stranách při vstupu do tohoto hřbitovního pole jsou umístěny kolumbární skříňky na urny, celkem obsahují 482 okének. Zbýlý prostor zabírají dvě oddělení urnových hrobů, III.KO s 23 hroby a IV.KO s 60 hroby.
- Kašna zde zastupuje umělecký prvek, který odděluje vstupní část s kolumbárií od zbylé části hřbitovního pole.
- V jižní části hřbitovního pole se nachází jedno oddělení s hroby (zatím neoznačené) a rozptylová loučka.
- Podél severní stěny se nachází oddělení VII.C s hrobkami
- V severní polovině hřbitovního pole jsou připravena tři oddělení s hroby (jednoduché hroby a dvouhroby), v současnosti jsou využívány dvě, I.C s 30 hroby a II.C, kde je prostor pro 44 hrobových míst (čtyři řady po 11 hrobových místech)
- Za kašnou směrem na západ je umístěno oddělení V.KO s urnovými hroby, v současnosti se zde nachází kolem 120 hrobů